

l'escassetat de recursos financers disponibles: per al finançament del desenvolupament, especialment el dels països més pobres que han vist disminuir progressivament la seva participació en la distribució de la riquesa mundial (el 1987, el 20% de la població mundial més rica obtenia el 87% dels ingressos, mentre que el 20% de la població més pobre en rebia només el 1,4%), o per al finançament de polítiques ambientals, o per al finançament de polítiques sanitàries, educatives, de prestacions socials que permetin un control

real i lliure del creixement de la població substituïnt el paper central que té l'esterilització com a mètode anticonceptiu en els països del Tercer Món.

La política que hom vol continuar imposant des dels organismes econòmics internacionals és una política d'ajust (reducció de la intervenció del sector públic i de la despesa pública, primacia del mercat, política monetària restrictiva per controlar la inflació), que esdevé, a més, condició indispensable per aconseguir crèdits del FMI o del Banc Mundial. Política que

ha estat denunciada, per l'assemblea paral·lela que han organitzat les ONG a Madrid, com a responsable de l'augment de les desigualtats a nivell mundial entre països i dins de cadascun d'ells. L'economista índia Vandana Shiva explicava, per exemple, en el Fòrum Alternatiu de Madrid, la relació entre el sorgiment i la ràpida extensió de la pesta pneumònica al seu país i la suspensió del sistema d'assistència sanitària de fa dos anys i les dificultats que tenen els agricultors d'obtenir crèdits.

Carme Massana

Una pau per a fer què?

Divendres a la matinada començava, a Irlanda del Nord, la treva dels paramilitars protestants. Vicent Partal n'analitza les conseqüències.

Setmanes després de l'anunci d'una treva, fet pels nacionalistes irlandesos, a fi d'obrir un procés de negociació política, els paramilitars protestants també s'hi han afegit. L'una és conseqüència de l'altra. Ho afirmen els unionistes, quan vinculen el manteniment de la treva a la inexistència d'activitat armada dels republicans. Ho afirmaven els nacionalistes irlandesos, quan ja van fer saber que consideraven el Govern anglès responsable del final de la violència. Ho sabia, de fet, tot hom. Per a ningú no era cap secret que el Govern de Londres podia pressionar efectivament els protestants i obligar-los a la treva. Però ara, aconseguida aquesta, què?

El comunicat oficial del Comandament Combinat Militar Lleialista diu que la treva ha estat proclamada "després d'haver rebut confirmacions i garanties referents a la posició constitucional d'Irlanda del Nord dins el Regne Unit". Aquesta afirmació és, aparentment, contradictòria amb les frases del comunicat de l'IRA, insinuant que la treva i l'inici de les negociacions portarien el nord de l'illa pel camí de la reunificació. Aparentment només. Perquè

Adams, Reynolds i Hume. El procés de pau és molt difícil.

en realitat ningú no pot dir no solament on portarà el procés sinó ni com serà aquest procés negociador.

La fita que generalment ha estat marcada com un punt clau és la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació. Però ningú no pot pensar que un referèndum es pugui convocar així com així, sense passar abans per un període de normalització de la vida pública i de la vida política nord-irlandesa. I quan s'entra en un període com aquest, en ténim la prova a Sud-àfrica i Palestina, les coses canvien substancialment. Allò que ara és impossible, o just impensable, pot esdevenir real i senzill. I tota

opció pren carta de versemblança: una mena de condomini d'irlandesos i anglesos? Un semiestat independent amb lligams iguals amb la república d'Irlanda i la Gran Bretanya —tot afavorit i facilitat per la Unió Europea?

La cosa apassionant, doncs, més que no la solució final que hom pugui prendre, serà el procés de negociació mateix. Perquè és a través seu que caldrà arribar a un consens previ a la proposta d'una qualsevol solució. Un procés de negociacions que podria obrir-se molt aviat —es parla del

mes de desembre— i que haurà d'anar acostant actituds, ara irreconciliables, cap a un terreny central en què el diàleg siga possible.

Serà fascinant de veure els jocs d'equilibri que hauran de fer el uns i els altres i la capacitat d'imaginació que hauran de posar en joc. Trobar una solució no serà fàcil. Però la recerca de la solució serà apassionant. I, probablement, molt aclaridora del que podem esperar d'un futur en què els problemes heretats comencen a tenir solucions.

Com en el poema de Kavafis, el viatge sembla que serà allò que val realment.

Vicent Partal